

Arrest

nr. 292 177 van 19 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 28 februari 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: D. F. S., I. (...)

geboortedatum: (...).1985

geboorteplaats: I. (...)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x)2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Volgens de verklaring van betrokkene verblijft zij sinds 12/06/2022 in België. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat betrokkene een belofte tot arbeidscontract heeft voorgelegd, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om hier te werken haar niet automatisch recht op verblijf.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel maakt de verzoekster gewag van een kennelijke appreciatiefout en voert zij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 47 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging als beginselen van de Belgische en Europese rechtsorde.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“• Ontwikkeling van het middel

Deze ontwikkelingen vinden plaats onder voorbehoud van raadpleging van het administratieve dossier van verzoeker, dat nog niet is ontvangen (zie stuk 5). Verzoekster behoudt zich derhalve het recht voor haar ontwikkelingen na raadpleging van het administratieve dossier verder te onderbouwen.

Verwerende partij neemt een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten op grond van artikel 7, 2° en artikel 61/29 van de wet van 15 december 1980.

Zij motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

1. Eerste onderdeel

De termijn van 10 dagen voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.

De keuze van deze termijn is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 VW die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

De volgende alinea voorziet dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 7 VW. Artikel 74/10 VW voorziet geenszins dat artikel 74/14 VW niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 VW is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

In tegendeel mag verwerende partij een langer termijn tot 30 dagen geven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij motiveert geenszins over de redenen van een zo korte termijn en waarom zij de kortste termijn beslist te nemen terwijl zij 30 dagen mag geven.

In een arrest nr 187 290 dd 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

2.8. In casu kan de Raad enkel, samen met verzoekster, vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt dat verzoekster “onmiddellijk het grondgebied van België [dient] te verlaten” – waarbij aldus geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend – doch dat de bestreden beslissing zich in stilzwijgen hult omtrent zowel de juridische als de feitelijke grondslag voor deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In deze kan de Raad niet inzien op welke wijze verzoekster op grond van voorliggende (gebrek aan) motivering, in staat zou moeten zijn kennis te kunnen nemen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Verzoekster stelt terecht dat kan worden verwacht dat verweerder motiveert waarom hij ervoor opteert te kiezen voor een termijn van nul dagen voor vrijwillig vertrek. De Raad dient op te merken dat verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat elke juridische en feitelijke overwegingen aangaande de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek ontbreekt. Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat verzoekster geen actueel belang bij haar grief heeft, gelet op het gegeven dat op heden de maximum toegestane termijn van 30 dagen reeds is verstreken. Dit betoog volstaat niet om verzoekster haar belang bij haar grief te ontnemen. Verweerder gaat er in deze aan voorbij dat de afwezigheid van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch tevens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebrengt. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod zoals verzoekster reeds terecht opmerkt in haar verzoekschrift. Verzoeksters belang kan in casu dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een

grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten. In het licht hiervan merkt de Raad op dat verzoekster nog steeds een actueel belang bij haar grief kan laten gelden.

2.9. Gelet op bovenstaande is een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds – mede gelet op bovenstaande uiteenzetting, waaruit is gebleken dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan voortbestaan zonder een beslissing inzake de vrijwillige uitvoeringstermijn ervan – opdat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2. Tweede onderdeel

Er bestaat een algemeen rechtsbeginsel “dat de administratie die op het punt staat een ongunstige maatregel te nemen, verplicht de beheerder de gelegenheid te bieden te worden gehoord, onder zodanige omstandigheden dat hij argumenten kan aanvoeren die zijn belangen kunnen vrijwaren”;

Dit is het algemene beginsel van het Belgische recht “audi alteram partem” dat bindend is voor administraties zoals de Dienst Vreemdelingenzaken;

De Raad van State in een arrest nr. 230 256 van 19 februari 2015 eraan heeft herinnerd dat:

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » :

Dit algemene rechtsbeginsel is in casu van toepassing voor zover de aan verzoekster verstrekte bijlage 13 een ongunstige maatregel is;

Het beginsel “audi alteram partem” is ook in het Unierecht verankerd via de rechten van de verdediging, die in een algemeen beginsel van Unierecht zijn neergelegd;

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in een arrest C-277/11 van 22 november 2012 geoordeeld:

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche BandenIndustrieMichelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

(...)

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Uw Raad heeft in een arrest van 19 maart 2013, nr. 141 336 de rechtspraak van het HvJEU overgenomen die in zijn arrest C-166/13 van 5 november 2014 het volgende stelt:

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...]. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...]. Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

Bij het nemen van een bijlage 13 op grond van artikel 7, zoals de bestreden beslissing, moet verwerende partij overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 rekening houden met "het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land";

Deze bepaling vormt de omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG zoals blijkt uit de lezing van de betrokken bepaling en de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980;

Verwerende partij voert aldus het recht van de Unie uit door de bestreden beslissing vast te stellen, waardoor de algemene beginselen van het recht van de Unie op het betrokken geval van toepassing worden;

Een bevel om het grondgebied te verlaten is ontegenzeggelijk een ongunstige maatregel die vereist dat de vreemdeling wordt gehoord of althans in de gelegenheid wordt gesteld zijn verweermiddelen aan te voeren, voordat de beslissing wordt genomen;

In casu werd verzoekster echter niet uitgenodigd om haar argumenten naar voren te brengen, werd zij niet in kennis gesteld van de beslissing dat verweerster voornemens was te nemen en werd zij tijdens het beslissingsvormingsproces niet bijgestaan door een raadsman;

Indien verzoekster vóór de bestreden beslissing naar behoren werd gehoord en de bovengenoemde waarborgen in acht werden genomen, zou zij ten minste verschillende elementen naar voren hebben gebracht die van invloed zouden zijn geweest op de motivering van het besluit;

Verzoeker zou hebben zich beroepen op elementen van zijn "gezins- en privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals uit de Europese rechtspraak blijkt, heeft de zorgvuldige analyse die verweerster op grond van artikel 8 EVRM mag verwachten, ook betrekking op het "privéleven", met inbegrip van de "persoonlijke ontplooiing" en de "persoonlijke autonomie".

Zij zou met name hebben gewezen op haar regelmatig aanwezigheid op het grondgebied sinds 10 jaar; op het feit dat zij in België familie (neef), alsook een groot sociaal, emotioneel en professioneel netwerk heeft opgebouwd; en dat zij met veel mensen bevriend is geraakt - allemaal elementen waar verwerende partij niet eens bij stilstaat aan het einde van haar analyse op grond van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Aldus had verzoekster de informatie over haar privé- en gezinsleven in het land kunnen aanvullen, hetgeen de door artikel 8 EVRM geboden bescherming alleen maar had kunnen versterken;

Verwerende partij is dus voorbijgegaan aan de in het middel genoemde normen, met name artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het recht van verzoekster om te worden gehoord, op zichzelf en in combinatie met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsmede aan haar fundamentele recht op een privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en 7 en 52 Handvest), door haar niet toe te staan haar standpunt daadwerkelijk en op nuttige wijze kenbaar te maken voordat de beslissing wordt genomen, terwijl deze beslissing hem schade berokkent, aangezien zij daarbij wordt verplicht het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten, waardoor zij elementen naar voren had kunnen brengen waarmee verweerder rekening had moeten houden;

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard en intussen moet worden opgeschort.

3. Derde onderdeel

Verzoekster komt regelmatige sinds 10 jaar in België, heeft zich uitstekend geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft daar relaties en activiteiten ontwikkeld die onder het begrip privéleven vallen;

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en door artikel 22 van de Grondwet;

Artikel 8 van het EVRM vereist een veel meer ontwikkelde redenering, met inbegrip van een belangenafweging, die niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, die geen duidelijk inzicht verschaft in de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht de toepassing van dit artikel uit te sluiten;

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen";

Het is duidelijk dat de activiteiten en relaties die verzoekster in België heeft ontwikkeld, onder het begrip "privé-leven" vallen;

Aan het begrip privé-leven wordt immers een zeer ruime betekenis toegekend, aangezien: « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (E.H.R.M., 16 december 1992, arrest Niemetz t. Duistland; E.H.R.M., 27.06.1997, arrest Halford t. Groot-Brittannië);

In de zaak Omojudi t. Groot-Brittannië, heeft het Hof nog aan herinnerd dat (onze nadruk): « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » (E.H.R.M., 24 november 2009, Omojudi t. Groot-Brittannië, § 37);

Bovendien is de sociale integratie van een vreemdeling in het land waar hij reeds lange tijd verblijft een factor die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens positief wordt meegewogen bij de beoordeling van het bestaan van een privé- en gezinsleven op het grondgebied van de betrokken staat (E.H.R.M., 9 oktober 2003, arrest Slivenko/Letland, § 95);

Hetzelfde geldt voor Uw Raad, die in arrest nr. 216 253 van 31 januari 2019 oordeelde dat "(...) verzoeker onder meer heeft aangevoerd dat hij sinds 2000 in België verblijft en zich heeft beroepen op de duur van zijn verblijf alsmede op zijn integratie, die blijkt uit de banden die hij heeft ontwikkeld, de overlegging van brieven van steun van vrienden en kennissen en zijn kennis van het Frans en het Nederlands. De beslissing om het verblijf te weigeren was gebaseerd op het feit dat: "[...] een goede integratie in de Belgische samenleving en een langdurig verblijf elementen zijn die kunnen, maar niet mogen leiden tot de afgifte van een verblijfsvergunning (arrest nr. 133.195 van 14 juli 2004, EG). Bijgevolg kunnen deze elementen geen voldoende reden vormen om regularisatie te rechtvaardigen". De Raad merkt op dat deze redenering niet als voldoende kan worden beschouwd, omdat zij niet duidelijk maakt waarom verweerder in het onderhavige geval meent dat bovengenoemde elementen niet van dien aard zijn dat zij een verblijfsvergunning mogelijk maken";

Gelet op de duur van haar verblijf in België en haar uitstekende integratie in de Belgische samenleving, die door verwerende partij niet in twijfel is getrokken, is het dus duidelijk dat verzoekster op Belgisch grondgebied relaties onderhoudt die wordt beschermd door het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven;

In zijn arrest Conka/België van 5 februari 2002 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat "de vereisten van artikel 13, evenals die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn, en niet van een louter goede wil of een praktische regeling. Dit is een van de gevolgen van de rechtsstaat, een van de fundamentele beginselen van een democratische samenleving, die inherent is aan alle artikelen van het Verdrag" (zie, mutatis mutandis, latridis t. Griekenland [GC], nr. 31107/96, § 58, EHRM 1999- II).

Uw Raad past dit beginsel consequent toe en oordeelt: "Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling (EHRM Hof van Justitie, 5 februari 2002, Conka 1België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RvV 22 december 2010, nr. 210. 029), anderzijds, staat het aan het bestuursorgaan om, alvorens zijn beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. (zie met name arrest nr. 98 175 van het Hof van Justitie van 28 februari 2013);

In het licht van deze verplichtingen tot grondig onderzoek en belangenafweging lijkt de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing onvolledig en ontoereikend, aangezien zij op geen enkele wijze uiteenzet waarom zij het belang van de staat om zijn grenzen te controleren heeft laten prevaleren boven het bijzondere belang van verzoekster om haar leven voort te zetten in België, waar zij alle aspecten van zijn privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld;

Er staat absoluut geen analyse van het privéleven van verzoekster in de bestreden beslissing.

Daarom blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing de bijzondere situatie van verzoekster heeft onderzocht; Hieruit volgt dat de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard en intussen moet worden geschorst."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Ter terechtzitting wordt ambtshalve naar voor gebracht dat de verzoekster, blijkens de stukken van het administratief dossier en de stukken die de verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, in Portugal een geldige verblijfstitel heeft. Bijgevolg is geen terugkeer naar Brazilië vereist, nu in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekster hierop door te stellen dat de verzoekster in België wenst te blijven en zij nog steeds op haar adres verblijft. Voor het overige volhardt de advocaat van de verzoekster in het verzoekschrift. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verweerder dat de bestreden beslissing terecht werd gegeven en de verzoekster naar Portugal dient terug te keren.

Aldus zijn de partijen het erover eens dat de thans bestreden beslissing inhoudt dat de verzoekster het Belgische grondgebied dient te verlaten en dat zij naar Portugal kan terugkeren nu zij er een verblijfstitel heeft.

3.2.2. De verzoekster voert in de aanhef van het enig middel de schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest aan, maar zij gaat hier in haar uiteenzettingen niet verder op in. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 13 van het EVRM en/of artikel 47 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van zeven dagen nu zij vrijgesteld is van de visumplicht maar langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de uitvoeringsovereenkomst van Schengen, dit gelet op het feit dat de verzoekster verklaart sinds 12 juni 2022 in België te verblijven. Daarnaast houdt de gemachtigde er nog op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening mee dat de verzoekster een belofte voor een arbeidscontract heeft voorgelegd en dat zij de intentie heeft om te werken, maar wijst hij erop dat dit haar niet automatisch recht geeft op verblijf.

3.2.4. In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt de verzoekster dat de beslissing en dus de keuze om haar een termijn van *“10 dagen”* voor vrijwillig vertrek toe te kennen niet werd gemotiveerd. De verzoekster verwijst naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen van beslissingen tot verwijdering worden geregeld en waarin een basistermijn van 30 dagen wordt voorzien. De verzoekster merkt op dat de volgende alinea voorziet dat voor de onderdaan van een derde land, die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend. De verzoekster betoogt dat nergens uit blijkt dat

artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet in deze zaak niet van toepassing zou zijn en dat de verweerder ertoe gehouden is om te motiveren waarom hij beslist om geen termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Vooreerst wordt erop gewezen dat aan de verzoekster een termijn voor vrijwillig vertrek van 7 en niet van 10 dagen werd toegekend.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opheffen bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De kritiek, geuit op het gebrek aan uitdrukkelijke motivering omtrent de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, is in dit geval onontvankelijk. Er blijkt immers, zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, niet welk actueel belang de verzoekster nog heeft bij deze kritiek. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekster het Belgische grondgebied reeds heeft verlaten. Zodoende stelt de kritiek op dit punt de verzoekster niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovendien wijst de Raad op het arrest nr. 254.377 van 1 september 2022 van de Raad van State die oordeelt dat naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, *“de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”*. De Raad van State stelt dat zulks inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts *“binnen een bepaalde termijn”* uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het

grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt. De Raad van State stelt verder:

“De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De in artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1 van hetzelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering*”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.

Gelet op de vaststelling dat de maximale termijn van dertig dagen, die de verzoekster had kunnen hebben, reeds ruimschoots verstreken is, toont de verzoekster geen belang bij haar grief over het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing over waarom haar een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Het eerste onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Waar de verzoekster nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 187 290 van 22 mei 2017 wordt erop gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Waar de verzoekster in het derde onderdeel van het enig middel nog aanvoert dat er in de bestreden beslissing geen analyse van haar privéleven is opgenomen, wordt opgemerkt dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoekster. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in en de Raad dient bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening te houden met de gegevens die de verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dus geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden of bepalingen van het EVRM (zoals artikel 8) zich niet tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden verzetten. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemachtigde in het in 2° bedoelde geval (*quod in casu*) een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten “moet” afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Aan deze principiële verplichting kan enkel afbreuk worden gedaan indien “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zich daartegen zouden verzetten. Dit betekent echter niet dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zo ver reikt dat tevens een uitdrukkelijke motivering vereist is als waarom er bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen hogere verdragsrechtelijke normen worden geschonden. Aangezien het in principe verplicht is om een bevel af te geven aan de vreemdeling die geen regelmatig verblijf heeft in België (hetgeen *in casu* buiten elke betwisting staat), moet de gemachtigde niet bijkomend motiveren waarom hij geen hogere verdragsrechtelijke normen in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts niet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering tevens rekening moet worden gehouden met het privéleven in België, laat staan dat hieraan dan ook een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou zijn verbonden.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.5. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekster wijst erop dat zij een neef heeft die in België verblijft.

Vooreerst wordt opgemerkt dat in het administratief dossier geen spoor van deze neef kan worden teruggevonden. Verder laat de verzoekster na om van het verblijf van haar neef in België een begin van bewijs bij te brengen; zij laat zelfs na om haar neef bij naam te noemen. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekster een neef heeft die in België verblijft.

Daarenboven heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM in beginsel biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs van het verblijf van haar neef in België bij. Zij laat zelfs na om hem bij naam te noemen en licht niet toe wat zijn verblijfsstatus is. De verzoekster toont ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar neef aan, van wie zij voorhoudt dat hij in België verblijft, maar waarvan zij nalaat om dit te staven met ook maar enig begin van bewijs.

Een familieleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekster verwijst naar haar privéleven. Zij geeft mee dat zij de afgelopen tien jaar regelmatig aanwezig was op het Belgische grondgebied, dat zij een groot sociaal, emotioneel en professioneel netwerk heeft opgebouwd en dat zij met veel mensen bevriend is geraakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster verklaarde dat zij sinds 12 juni 2022 in België verblijft. Er zijn in het administratief dossier geen sporen van een eerder verblijf in België. Thans houdt de verzoekster voor dat zij de afgelopen tien jaar regelmatig aanwezig was op het Belgische grondgebied. Zij brengt echter geen enkel stuk bij om dit te staven. De verzoekster houdt voor dat zij een groot sociaal, emotioneel en professioneel netwerk heeft opgebouwd in België en dat zij met veel mensen bevriend is geraakt. Andermaal laat zij na om dit met enig begin van bewijs te staven. De

verzoekster beperkt zich aldus tot enkele vage beweringen dat zij een privéleven in België heeft ontwikkeld. Dit volstaat niet om een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Hoe dan ook blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde in rekening bracht dat de verzoekster een belofte tot een arbeidscontract heeft voorgelegd en zij de intentie heeft om hier te werken. In dit verband wijst de verweerder erop dat dit de verzoekster niet automatisch een recht op verblijf geeft.

Daarenboven blijkt niet dat de verzoekster in het verleden ooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat haar toeliet om haar privéleven in België verder te ontplooiën, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

De elementen van het privéleven van de vreemdeling moeten worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van gewoonlijk verblijf (of het land van herkomst) kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekster naliet om haar privéleven in België op concrete wijze te onderbouwen. Zij beperkt zich tot enkele vage beweringen die niet volstaan om aan te tonen dat zij

een privéleven in België heeft ontwikkeld dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.7. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekster nog naar artikel 22 van de Grondwet.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekster niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Nergens uit blijkt dat de verzoekster minderjarige kinderen zou hebben, zij houdt dit ook niet voor. De verzoekster maakt evenmin gewag van enig gezondheidsprobleem. In de mate dat de verzoekster verwijst naar haar familieleven met haar neef die in België verblijft, kan worden verwezen naar wat hierboven bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM werd uiteengezet. De verzoekster toont niet aan dat zij een neef heeft die in België verblijft en waarmee de verweerder rekening diende te houden.

De verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat ook met haar privéleven rekening wordt gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd of dat zij zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.10. De verzoekster betoogt tevens dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing diende te worden gehoord.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn

persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 14 november 2022 door de diensten van de verweerder werd gehoord omtrent haar illegale verblijfssituatie. Aan de verzoekster werd een aantal vragen gesteld en zij kreeg ook de kans om documenten bij te brengen. Zo legde zij onder meer een werkbefoete voor, alsook haar Portugese verblijfstitel en haar nationaal paspoort. De verzoekster verklaarde tevens dat zij zelf een appartement huurt, dat zij in België wenst te komen werken, dat zij in Portugal werkt als zelfstandige en dat zij sinds 12 juni 2022 in België verblijft.

De verzoekster dwaalt dan ook waar zij beweert dat zij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing niet werd gehoord. Zij toont niet aan dat zij niet nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.2.11. In de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat deze bepaling als volgt luidt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Nergens uit blijkt dat de verzoekster gemachtigd of toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van België, noch dat zij het recht had om er meer dan drie maanden te

verblijven. De verzoekster houdt dit ook niet voor. Aldus blijkt niet dat artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet *in casu* van toepassing is. De schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt in deze zaak niet dienstig aangevoerd.

3.2.12. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt en ter terechtzitting nogmaals werd bevestigd, houdt de bestreden beslissing in dat de verzoekster naar Portugal kan terugkeren. Daargelaten de vraag of de verzoekster derhalve *in casu* op dienstige wijze de schending kan opwerpen van de artikelen 7, 47 en 52 van het Handvest en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht nu niet blijkt dat de opgelegde terugkeer naar Portugal een terugkeerbesluit is in de zin van de Terugkeerrichtlijn (*cf.* HvJ, C-673/19 van 24 februari 2021: “*Overeenkomstig artikel 3, punt 3, van die richtlijn houdt “terugkeer” in dat de onderdaan terugkeert naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een derde land waarnaar deze onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar hij wordt toegelaten. (..)*”), wijst de Raad op hetgeen volgt.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekster wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekster toont niet aan dat zij toen niet naar behoren en daadwerkelijk de kans heeft gehad om haar standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat de verweerder afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit (*cf.* HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 49, 50 en 55).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt derhalve niet aangetoond.

Tot slot merkt de Raad nog op dat artikel 52 van het Handvest, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen verband houdt met het privé- en of gezins- en familieleven. Het gaat om een algemene bepaling en de verzoekster toont niet aan hoe de bestreden beslissing deze zou schenden.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------